

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8722010395
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8722010395.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.09.2023, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 8T/38/2022 zo dňa 12.12.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e v napadnutom rozsudku výrok o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovanému A. B. C. D. E. F. C. D. G., nar. XX.XX.XXXX v H. I.,
trvale bytom J. XXX,
okr. H. I.,

u k l a d á:

Podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j) Tr. zákona, § 37 písm. h) Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona a § 41 ods. 1 Tr. zákona ú h r n ý trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu podmienenečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona u r č u j e skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsať štyri) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zákona p o v i n o s ť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil poškodenému I. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., L. XXXX/XX, a poškodenej D. M. A., a. s., pobočke A., B. X, XXX XX A., IČO: XXXXXXXX, škodu spôsobenú trestným činom.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v H. I., trv. bytom J. XXX, okr. H. I., vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že dňa 09.03.2022 v čase okolo 10:30 hod. na parkovisku pred nákupným strediskom J. v A. na Ul. N. F. XX, po predchádzajúcej slovnej výmene s poškodeným I. K., nar. X.X.XXXX, naňho fyzicky zaútočil, a to tak, že ho viackrát udrel päšťami do oblasti tváre – nosa, oka, čelustí, čím poškodený utrpel zlomeninu nosových kostí s posunom a tržnou ranou chrbta nosa, tržnú ranu ľavého obočia a viacpočetné pomliaždenia

mäkkých tkanív tváre s dobou liečenia a obmedzením na obvyklom spôsobe života, približne 10 až 14 dní.

Za to mu podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j) Tr. zákona, § 37 písm. h) Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona a podľa § 41 ods. 1 Tr. zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, výkon ktorého v zmysle § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienienečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona uložil skúšobnú dobu v trvaní 30 mesiacov.

Zároveň podľa § 50 ods. 2 Tr. zákona v rámci podmienienečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody uložil obžalovanému povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil poškodenému I. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., L. XXXX/XX a poškodenej D. M. A., a.s., pobočke A., B. X, XXX XX A., IČO: XX XXX XXX škodu spôsobenú trestným činom.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanému povinnosť, aby poškodenému I. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., L. XXXX/XX uhradil titulom náhrady škody sumu 200,- eur a poškodenej D. M. A., a.s., pobočke A., B. X, XXX XX A., IČO: XX XXX XXX titulom nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť sumu 87,71 eur.

Proti tomuto rozsudku, proti všetkým výrokom, podal ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný, ktoré dodatočne odôvodnil podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 02.02.2023, v ktorom uviedol, že súd prvého stupňa rozhodol nesprávne o jeho vine a nezákonne uložil trest. Obžalovaný v dôvodoch svojho odvolania uviedol, že v rozhodný deň na parkovisku pred nákupným strediskom J. v A. sa po telefonickej dohode stretol s poškodeným, keďže ho tento mal uviesť do omylu dňa 04.03.2022, kedy obžalovanému predal polámané podblatníky a v dohodnutý deň mal poškodený vrátiť obžalovanému peniaze. Obžalovaný uviedol aj to, že poškodený mu odmietol vrátiť peniaze, avšak zároveň ho mal porezať na zápästí pravej ruky, pričom sa obžalovaný takému konaniu okamžite bránil, nakoľko bol v šoku a strachu o svoje zdravie a život, preto je toho názoru, že v jeho prípade išlo o nutnú obranu. Zároveň obžalovaný poukázal na chyby v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu, najmä v súvislosti s jeho tvrdením o vrátení poškodených podblatníkov poškodenému, ako aj o obsahu kamerového záznamu, z ktorého nie je zrejmé, čo drží poškodený v ruke. Záverom obžalovaný uviedol, že v prejednávanej veci išlo o špekulatívny predaj tovaru zo strany poškodeného a pri pokuse o vrátenie takého tovaru mal obžalovaného poškodený porezať na ruke, preto sa obžalovaný bránil. V tejto časti obžalovaný deklaroval, že nakoľko žiadnu škodu nespôsobil, žiadnu ani neuhradil, pretože škoda bola spôsobená zo strany poškodeného obžalovanému za zbytočné cestovné náklady a za tovar, ktorý nedostal.

K podanému odvolaniu obžalovaného zaslal súdu prvého stupňa vyjadrenie prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad, v ktorom uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s rozhodnutím v napadnutom rozsudku, ktorý považuje za vecne správny vychádzajúci z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý bez zjavných pochybností preukazuje vinu obžalovaného a zároveň považuje uložený trest za správny, ktorý má ambíciu naplniť cieľ sledovaný Tr. zákonom. V súvislosti s tvrdeniami obžalovaného prokurátor vo svojom vyjadrení uviedol, že tieto sú ničím nepodložené tvrdenia, ktoré nemajú spôsobilosť akýmkoľvek spôsobom spochybníť správnosť rozhodnutia v tejto trestnej veci. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný pri vrátení zakúpeného tovaru poškodenému reagoval agresívne a násilne, keď po slovnej výmene napadol poškodeného, ktorý po útoku obžalovaného nebol schopný sa brániť, pričom obžalovaný viedol útok ďalej proti telu poškodeného a proti jeho majetku, teda vozidlu poškodeného, kde obžalovaný rozbil sklenenú výplň na predných dverách vozidla. Prokurátor skonštatoval, že celý incident potvrdzuje okrem výpovedí svedkov aj kamerový záznam, ktorý zachytil priebeh incidentu, naviac argumentácia obžalovaného v jeho odvolaní je totožná s argumentáciou na hlavnom pojednávaní, pričom táto bola bez pochybností vyvrátená. Záverom prokurátor v zmysle uvedeného a s poukázaním na zabezpečené dôkazy navrhol odvolaciemu súdu, aby podané odvolanie v zmysle § 319 Tr. poriadku zamietol ako nedôvodné.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1

Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné len sčasti, a to čo sa týka výroku o treste, ktorý bolo potrebné zrušiť a trest obžalovanému uložiť nanovo.

Keďže odvolanie obžalovaného smerovalo proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste, odvolací súd preskúmal oba tieto výroky, pričom ako prvé posudzoval správnosť a zákonnosť výroku o vine, vo vzťahu ku ktorému dôvodnosť odvolania nezistil.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby v súlade s § 2 ods. 10 Tr. poriadku umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil jednotlivo, aj v ich súhrne tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného A. B., ktorý na začiatku hlavného pojednávania vyhlásil, že je nevinný zo skutku uvedeného v obžalobe, pričom následne uviedol, že sa s poškodeným skontaktoval za účelom kúpy podblatníkov na auto, následne sa s poškodeným stretli, obžalovaný si podblatníky od poškodeného kúpil, avšak po príchode domov zistil, že tieto sú vylámané. Preto následne kontaktoval poškodeného, že chce tovar vrátiť a dohodli sa, že sa stretnú v A. pri J., kde pri stretnutí stáli obaja pri otvorenom kufre auta obžalovaného, pričom poškodený mu odmietol vrátiť peniaze a mal obžalovaného porezať na pravej ruke, preto sa následne podľa vyjadrenia obžalovaného mal tento brániť útoku poškodeného tým, že poškodeného raz päťou odstrčil. Poškodený mu následne dal peniaze a mal obžalovanému povedať nech si vezme sklá z dverí, ktoré obžalovaný ale nezobral a keďže mu rana začala krváčať, obžalovaný odišiel. Prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní ďalej vypočul poškodeného I. K., ktorý ku skutku vypovedal, že obžalovaný si mal od poškodeného kúpiť podblatníky a clonítka, následne po ich predaji poškodenému obžalovaný volal, že tieto chce vrátiť. Poškodený ďalej uviedol, že sa s obžalovaným stretli na parkovisku pri J. v A., kde mu obžalovaný mal vrátiť podblatníky, avšak poškodený si všimol, že to neboli tie, ktoré obžalovanému predal, čo obžalovanému poškodený aj uviedol, že to nie je fér. V tomto momente obžalovaný zaútočil na poškodeného opakovanými údermi päťou do oblasti hlavy, na čo poškodený mal spadnúť na zem. Obžalovaný pokračoval ďalej v útoku a následne rozbil poškodenému aj sklenenú výplň na dverách a následne odišiel. Poškodený poprel, aby mal pri sebe nôž, resp. aby s ním napadol obžalovaného, pričom peniaze, ktoré mu plánoval vrátiť, mal prichystané v ruke a počas útoku obžalovaného mu tieto položil na kapotu auta, ktoré si obžalovaný pred odchodom aj zobral.

Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie aj výsluchom svedka J. O., ktorý sprevádzal poškodeného na stretnutie s obžalovaným, pričom svedok sedel celý čas v aute poškodeného a začiatok útoku nevidel, počul iba krik, ako keď sa dvaja bijú, následne za ním poškodený prišiel, aby svedok volal políciu, potom obžalovaný rozbil okná na dverách auta, v ktorom svedok sedel. Bol vypočutý aj svedok P. Q., ktorý videl, ako obžalovaný poškodeného hodil o auto, pričom poškodený bol zakrvavený, svedok následne volal políciu, nakoľko videl, ako obžalovaný poškodeného mal škrtiť a pritom ho udierať päťou, na čo sa mu poškodený mal zo zovretia vymámiť. Svedok ďalej uviedol, že počas telefonátu na políciu ešte videl ako obžalovaný udieral päťou do auta poškodeného. Následne bola čítaná zápisnica o výsluchu splnomocnenej zástupkyne poškodenej D. M. A. O. G. J., ktorá uviedla, že si uplatňujú nárok na náhradu škody.

Prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní ďalej prehral obrazový záznam, na ktorom bol zachytený priebeh skutku, z ktorého vyplynulo, že poškodený s obžalovaným stáli vedľa seba, na čo obžalovaný udrel päťou poškodeného do oblasti hlavy, pokračoval v útoku aj potom, čo poškodený spadol na zem, následne päťou udieral do auta poškodeného v časti dverí, najprv z pravej strany auta, následne z ľavej strany. Ďalej bol oboznámený znalecký posudok Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru Košice ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2022/609 z ktorého vyplynulo, že na zaistených biologických stopách bola dokázaná prítomnosť ľudskej krvi, ktorej DNA profil sa zhoduje s DNA profilom poškodeného. Následne bol prečítaný znalecký posudok znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia I. M. Q. F. 12/2022, v ktorom znalec uviedol, že poškodený utrpel poranenia zlomeninu nosových kostí s posunom úlomkov a tržnou ranou chrčta nosa, tržnú ranu ľavého obočia a viacpočetné pomliaždenia tkanív tváre, pričom sa v súhrne jedná o poranenia ľahké až stredne ťažké s dobou liečenia v rozmedzí 3-5, resp. 10-14 dní, pričom podľa názoru znalca nemožno posudzované poranenie porovnávať so stavom vážna porucha zdravia, lebo vážne obmedzenie v obvyklom spôsobe života netrvá dlhšie ako 5-6 dní. Znalec určil aj výšku bolestného na 55 bodov, čo predstavuje sumu 1.333,- eur. V rámci listinných dôkazov boli oboznámené aj lustrácie a správy o povesti týkajúce sa osoby obžalovaného, pričom

z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný má evidovaný jeden záznam z roku 2007 pre trestný čin podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zákona, pričom dané konanie bolo ukončené zmierom, ďalej z výpisu Ústrednej evidencie priestupkov MV SR vyplynulo, že obžalovaný bol trikrát priestupkovo postihnutý na úseku cestnej dopravy v rokoch 2016, 2018 a 2019. Ďalej bol oboznámený trestný rozkaz v predmetnej trestnej veci vydaný dňa 30.09.2022, v zmysle ktorého bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na skutkovom základe v ňom uvedenom, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov, ako aj povinnosť nahradiť poškodeným spôsobnú škodu, pričom proti uvedenému trestnému rozkazu bol zo strany obžalovaného podaný odpor.

Z hľadiska otázky viny, prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy oprel skutkové zistenia, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za pochybné a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali. Z podrobne rozpísaných dôvodov napadnutého rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného i tvrdeniami jednotlivých svedkov o tom, ako malo dôjsť k skutku, za ktorý bol obžalovaný trestne stíhaný.

Krajský súd preto nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení, tieto zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, preto aj podľa názoru krajského súdu bolo bez odôvodnených pochybností dokázané, že skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný, sa stal, má znaky trestného činu a spáchal ho obžalovaný. Na základe uvedeného preto na dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa, ako aj na právne posúdenie špecifikované v odôvodnení napadnutého rozsudku, tak odvolací súd v plnej miere odkazuje a to aj s poukazom na ustálenú súdnu prax, v zmysle ktorej v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové závery súdu prvého stupňa (*mutatis mutandis* Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo/21/2021). Odvolací súd si teda v celom rozsahu osvojil úvahy a závery súdu prvého stupňa, nemá o nich pochybnosti a v podrobnostiach na ne odkazuje a na ich podporu uvádza nasledovné.

V prvom rade krajský súd k obrane obžalovaného vyjadrenej v jeho odvolaní, týkajúcej sa tvrdenia, že menovaný žiaden skutok nespáchal, poukazuje na to, že z vykonaného dokazovania a to z výpovedí svedkov, ako ani z kamerového záznamu nevyplýva skutočnosť, aby proti obžalovanému mal poškodený viesť akúkoľvek útočnú aktivitu. Práve kamerový záznam preukazuje spôsob, akým bol zo strany obžalovaného vedený útok na osobu poškodeného, a to opakovane aj potom, ako poškodený spadol na zem, obžalovaný pokračoval v útočení na poškodeného, ako aj na jeho majetok (motorové vozidlo). Súhlasiac tak s názorom prvostupňového súdu, krajský súd zastáva názor, že obrana obžalovaného bola spochybnená práve vykonaným dokazovaním, a teda, v danom prípade nepôjde o nutnú obranu, keďže sa obžalovaný preukázateľne nebránil, pretože nemal voči komu a nebol zo strany obžalovaného dôvod odvracať hroziaci alebo trvajúci útok na jeho osobu, ale išlo o úmyselne vedený útok práve zo strany obžalovaného voči poškodenému.

Čo sa týka odvolacej námietky obžalovaného, že konal v nutnej obrane, nakoľko ho mal poškodený porezať na zápästí pravej ruky, k tomuto odvolací súd konštatuje, že obžalovaný počas celého konania nepreukázal prezentovaný útok zo strany poškodeného na jeho osobu, resp. spôsobenie poranenia, ktoré mal obžalovaný utrpieť, toto poranenie nikde nenahlásil, a ani nepredložil dôkaz o jeho prípadnom ošetrení. Rovnako ani kamerový záznam nepreukázal, aby poškodený mal proti obžalovanému viesť útok, pričom zo záznamu je zrejmé, že pred začiatkom konfliktu obaja stáli vedľa seba, kedy na poškodeného úderom do oblasti hlavy zaútočil obžalovaný. Zo záznamu nevyplývalo, aby poškodený mal v ruke držať zbraň alebo nástroj, ktorým by spôsobil obžalovanému poranenie, resp. práve z uvedeného záznamu je zjavné, že poškodený ani rukami nenaznačil pohyb smerujúci k zápästiu pravej ruky obžalovaného. Z uvedeného dôvodu odvolací súd konštatuje, rovnako ako v napadnutom rozsudku súd prvého stupňa, že v prípade, ak by bol obžalovaný skutočne zo strany poškodeného poranený, toto poranenie by si dal ošetriť, o čom by aj predložil súdu dôkaz. Preto odvolací súd sa nestotožňuje s námietkou obžalovaného, že tento konal v nutnej obrane, nakoľko bolo preukázané, že menovaný nereagoval na základe útoku poškodeného.

Ďalej krajský súd konštatuje, že zo zabezpečených dôkazov v prípravnom konaní, ako aj z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní nie je zrejmé, aby argumentácia obžalovaného, prezentovaná či už v konaní pred súdom prvého stupňa, ako ani v podanom odvolaní, že mal konať v nutnej obrane, bola akýmkoľvek spôsobom podporená. V tomto smere krajský súd opakovane poukazuje na výpoveď svedka poškodeného, ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že ho obžalovaný bezdôvodne napadol a udieral ho do oblasti hlavy a tváre, pričom mu mal rozbiť aj sklenenú výplň na dverách auta, pričom poškodený poprel, aby mal pri sebe nôž. Rovnako krajský súd v tomto kontexte poukazuje aj na výpovede ostatných svedkov, kde svedok Q. uviedol, že nevidel začiatok konfliktu, ale videl ako obžalovaný držal poškodeného a udieral ho päšťami. Svedok O. vypovedal, že konflikt nevidel, pretože sedel v aute poškodeného, videl len poškodeného, ktorý bol zakrvavený a prišiel za svedkom, aby zavolať políciu. Ďalej odvolací súd opätovne odkazuje aj na zabezpečenú fotodokumentáciu a kamerový záznam, podľa ktorých je zrejmé, že obžalovaný útočil na osobu poškodeného, bil ho päšťami do oblasti hlavy, čím mu preukázateľne spôsobil poranenia v tvárovej oblasti, čo vyplýva aj zo znaleckého posudku č. 12/2022 znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia I. M. Q..

Na tomto mieste krajský súd považuje za žiaduce rozobrať podmienky nutnej obrany, ktorá je inštitútom predpokladaným Trestným zákonom ako okolnosť vylučujúca protiprávnosť v prípadoch, kedy čin inak trestný nie je trestným činom, ak niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený Trestným zákonom. Aj z ustálené súdnej praxe je zrejmé, že ak má byť nutná obrana úspešná, môže a niekedy aj musí napadnutý použiť intenzívnejšie konanie, alebo účinnejšie prostriedky, než použil útočník, avšak nesmie ísť o konanie alebo prostriedky celkom zjavne neprimerané povahe a nebezpečnosti útoku. Za nutnú obranu nie je však možné považovať obranné konanie, ktoré je zjavne neprimerané útoku, pričom primeranosť obrany sa posudzuje podľa hľadiska intenzity oboch akcií, teda z uvedeného vyplýva, že obrana musí byť zásadne tak intenzívna, aby útok isto a bez rizika pre napadnutého odvrátila, t. j. musí byť silnejšia ako útok, na druhej strane nesmie byť celkom zjavne neprimeraná. O vybočenie z medzí nutnej obrany (exces) sa jedná, ak podmienky nutnej obrany boli dané, ale nie vo všetkých smeroch, pričom exces môže byť extenzívny, teda obrana nebola vykonaná v dobe, kedy útok hrozil alebo trval, alebo môže sa jednať o intenzívny exces, znamenajúci situáciu, kedy čin obrancu nezodpovedá všetkým rozhodným okolnostiam charakterizujúcim spôsob útoku. V tejto súvislosti je ešte potrebné podotknúť, že nutná obrana nie je prípustná proti už ukončenému útoku, ale platí, že útok je ukončený až okamihom, kedy už nebezpečenstvo zo strany útočníka nehrozí, pričom ak túto otázku nemožno celkom bezpečne zistiť vykonanými dôkazmi, je nevyhnutné vychádzať zo zásady in dubio pro reo a z hľadiska skončenia, resp. neskončenia útoku na záujem chránený Trestným zákonom urobiť záver, že útok v čase činu obžalovaného, ktorý sa bránil, trval (primerane uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 4To/66/2006, sp. zn. 1TdoV/22/2013, sp. zn. 6Tdo/63/2019).

V kontexte uvedených skutočností krajský súd dáva do pozornosti, že na základe vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa nebolo prima facie preukázané tvrdenie obžalovaného, že konal v nutnej obrane, kedy by mal odvracať hroziaci alebo trvajúci útok. Ako to už bolo uvedené vyššie, toto tvrdenie obžalovaného vyvracia pevná sieť dôkazov, ktoré na seba nadväzujú a preukazujú, že práve obžalovaný bol útočníkom, ktorý viedol útok proti poškodenému, opakovane a nielen proti telesnej integrite poškodeného, ale aj proti jeho majetku, kedy obžalovaný rozbil sklenené výplne na dverách auta poškodeného. Aj v prípade uplatnenia zásady in dubio pro reo, pri pripustení možnosti, že útok na obžalovaného mal byť vedený zo strany poškodeného, a teda konkrétne konanie obžalovaného malo byť reakciou na to, takáto reakcia obžalovaného bola zjavne neprimeraná aj prípadnému proklamovanému útoku, ktorý viedol obžalovaný. Zjavnú neprimeranosť aj takejto obžalovaným uvádzanej obrany podporujú tiež zabezpečené dôkazy a to najmä fotodokumentácia z kamerového systému, na čl. 184-189, ako aj samotný kamerový záznam, z ktorých vyplýva, že aj potom, čo po údere obžalovaného do tvárovej oblasti poškodeného, poškodený padol na zem, pričom obžalovaný ho aj naďalej okolo auta prenasledoval a takým spôsobom viedol ďalší útok na poškodeného.

Z hľadiska právnej kvalifikácie súd prvého stupňa v zmysle obžaloby správne kvalifikoval skutok ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Obžalovaný svojím konaním popísaným v skutkovej vete naplnil skutkovú podstatu trestného činu ublíženia na zdraví, kedy inému úmyselne ublížil na zdraví a súčasne naplnil aj všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva, kedy sa dopustil fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného.

Vo vzťahu k otázke viny teda krajský súd považoval v intenciách vyššie uvedených dôvodov a úvah odvolanie za nedôvodné a výrok o vine v napadnutom rozsudku vyhodnotil ako zákonný a vecne správny, založený sa správne zistenom skutkovom stave tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil a následne aj správne právne posúdil.

Okrem výroku o vine krajský súd ako súd odvolací na podklade odvolania obžalovaného preskúmal aj výrok o treste v napadnutom rozsudku a dospel k záveru, že v tejto časti je namieste napadnutý rozsudok zmeniť a obžalovanému uložiť miernejší trest.

V prípade prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona je zákonom stanovená trestná sadzba v rozmedzí 6 mesiacov až 2 roky a v prípade prečinu výtržníctva v zmysle § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona až na 3 roky. V prípade súbehu je prísnejšie trestným prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, preto trestná sadzba až na 3 roky bude pre ukladanie trestu v danom prípade určujúca.

Súd prvého stupňa tak uložil obžalovanému napadnutým rozsudkom trest odňatia slobody pri správne konštatovanej rovnosti pohľadujúcich a prirážajúcich okolností vo výmere 18 mesiacov, čo je trest v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby v polovici trestnej sadzby, pričom trest ukladal podľa § 41 ods. 1 Tr. zákona ako trest úhrnný. Zároveň jeho výkon súd prvého stupňa podmienienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 30 mesiacov, pričom obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodeným škodu spôsobenú trestným činom. Takto uložený trest okresným súdom vrátane skúšobnej doby podmienienečného odsúdenia je trestom zákonným, uloženým v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Krajský súd sa však napriek tomu zaoberal otázkou, či v danom prípade nebolo pri aplikácii ustanovenia § 34 Tr. zákona s prihliadnutím na okolnosti prípadu, ako aj pomery páchatel'a, uloženie trestu odňatia slobody v polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby pre obžalovaného neprimerane prísne. Odvolací súd pri tomto vychádzal aj z toho, že v danej veci bol prvotne vydaný trestný rozkaz prvostupňovým súdom, v ktorom bol uložený obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, výkon ktorého bol podmienienečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov, pričom voči uvedenému trestnému rozkazu podal obžalovaný odpor, následkom čoho bol trestný rozkaz zrušený. Krajský súd, aj s odvolaním sa na ustálenú judikatúru, v tomto kontexte zdôrazňuje, že právna teória, ako aj prax považuje odpor za špecifický opravný prostriedok podávaný proti trestnému rozkazu, ktorého vlastnosť okrem iného spočíva najmä v tom, že pri odsúdení rozsudkom na hlavnom pojednávaní konanom na základe podaného odporu proti trestnému rozkazu podľa dikcie ustanovenia § 355 ods. 3 Tr. poriadku nie je súd viazaný právnou kvalifikáciou ani druhom a výmerou trestu obsiahnutými v zrušenom trestnom rozkaze, čo predstavuje zákonnú výnimku zo zásady zákazu refomatio in peius. Avšak je neakceptovateľné, aby súd s podaním odporu spájal akékoľvek negatívne následky bez toho, aby s poukazom na novozistené skutočnosti zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, čo ho v konečnom dôsledku viedlo k prijatiu rozhodnutia v neprospech obžalovaného, nakoľko už vydanie trestného rozkazu bolo podmienené záverom súdu o spoľahlivom preukázaní skutkového stavu veci. V opačnom prípade by sa tak pri dodržiavaní princípu predvídateľnosti práva pri rovnakých skutkových a právnych okolnostiach, mohol prísnejší rozsudok javiť ako neprípustná sankcia za využitie práva na podanie odporu (k tomu rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 6Tdo/48/2019).

V zmysle uvedeného odvolací súd dáva do pozornosti, že od momentu vydania trestného rozkazu, až do vynesenia napadnutého rozsudku nedošlo k takej zmene na strane obžalovaného, resp. jeho osoby, alebo na skutkovom stave, aby táto odôvodňovala uloženie prísnejšieho trestu. Rovnako je potrebné uviesť, že samotná skutočnosť, že sa obžalovaný ku skutku nepriznáva, nemožno vyhodnotiť v jeho neprospech, keďže je to súčasť jeho práva na obhajobu, takisto ako využitie práva na účinný opravný prostriedok pri podaní odporu. Prihliadajúc na vyššie uvedené okolnosti prípadu a pomery obžalovaného tiež aplikujúc ustanovenie § 34 Tr. zákona, potom krajský súd dospel k záveru, že súdom prvého stupňa uložený trest pre trestný čin uvedený v napadnutom rozsudku, ktorého sa obžalovaný mal dopustiť, by bolo pre tohto neprimerane prísne a že na zabezpečenie ochrany spoločnosti bude postačovať aj trest kratšieho trvania. Na tomto mieste je žiaduce k osobe obžalovaného uviesť, že obžalovaný má evidovaný 1 záznam v odpise registra trestov a to rozhodnutie o zmieri Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš zo dňa 26.06.2007, sp. zn. 1Pv 86/07 pre trestný čin podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zákona, okrem toho má evidované 3 priestupky na úseku cestnej premávky, ktoré nie sú typologicky zhodné

s prejednávanej skutkom. Preto odvolací súd, rovnako ako prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, ako aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona, že obžalovaný spáchal viacero trestných činov.

V zmysle uvedeného za primeraný trest považoval krajský súd trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, v súlade s ustanovením § 38 ods. 2 Tr. zákona, ktorý ukladal ako úhrnný v súlade s dikciou § 41 ods. 1 Tr. zákona, ktorý sa zhoduje s trestom uloženým v trestnom rozkaze, ktorý je podľa názoru krajského súdu dostačujúci a súčasne zákonný, vzhľadom k účelu trestu podľa § 34 Tr. zákona. Obdobne ako súd prvého stupňa, aj odvolací súd ukladal trest odňatia slobody ako trest podmienený, keďže mal za to, že v danom prípade vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život, a na okolnosti prípadu, možno predpokladať, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a nie je nevyhnutný trest odňatia slobody spojený s jeho bezprostredným výkonom. Súčasne určil skúšobnú dobu podmieneného odsúdenia v primeranej dĺžke 24 mesiacov. Vzhľadom na zrušenie celého výroku o treste uložil obžalovanému aj krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, aj povinnosť podľa § 50 ods. 2 Tr. zákona, aby obžalovaný v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil poškodeným I. K. a D. M. A., a. s. pobočke A. škodu spôsobenú trestným činom.

Z uvedených dôvodov preto krajský súd čiastočne vyhovel odvolaniu obžalovaného, postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. poriadku zrušil v napadnutom rozsudku výrok o treste, keď uložený trest považoval pre obžalovaného za neprimerane prísny a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Ostatné výroky v napadnutom rozsudku zostali nezmenené.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.